

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

ד"ר מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת בחוקותי ה' אלפים תשע"א "תְּעוֹרְרוּ אֶת הָאֱהָבָה עַד שֶׁתְּחַפֵּץ", [מותר לצלם לזיכוי הרבים]

סוד התוכחה

מוֹבָא בַּלְק"ת (חוקת סב.) שְׁאִין רַע יוֹרֵד מִלְמַעְלָה. וְכָל הַיְסוּרִים וְהַרְעָ שְׂבָאִים עַל הָאָדָם, בְּאֵמֶת בְּשֵׁרֶשֶׁם הֵם טוֹב מְאֹד, וְלֹא רַק שֶׁהֵם טוֹב, אֲלָא שְׁטֵמוֹנוֹת בָּהֶם טוֹבוֹת יוֹתֵר נִעְלוֹת מֵאֲשֶׁר בַּחֲסָדִים, רַק שְׁלֹא בָּא לְיַד גְּלוּי וְעֵדִין אֵינוֹ מִשָּׁג. וְכֵן מְצִינוּ בְּזֹהַר (יתרו סח:) **"וְהִנֵּה טוֹב"**, זֶה צַד הַיְמִין, **"מְאֹד"**, זֶה צַד הַשְּׂמָאל, **"טוֹב"** זֶה מְלֶאךְ הַחַיִּים, **"מְאֹד"**, זֶה מְלֶאךְ הַמְּנוֹת. רואים שֶׁהַשְּׂמָאל וְהַמְּלֶאךְ הַמְּנוֹת, הֵם בְּבַחֲנֵינֵינוּ **"טוֹב מְאֹד"**, מֵה שְׁאִין כֵּן, הַיְמִין וּמְלֶאךְ הַחַיִּים, הֵם רַק בְּבַחֲנֵינֵינוּ **"טוֹב"**. וְכֵן מְצִינוּ בְּגִמ' (ברכות י) עַל דּוֹד הַמְּלֶאךְ נִסְתַּכַּל בְּיוֹם הַמֵּיתָה וְאָמַר שִׁירָה. וְכֵן מֵיִתָּה ס"ת הַכְּתוּב (דברים ז, ח) **"כִּי מֵאֲהַבַת הוֹי"ה אֶתְכֶם"**.

וְכֵן מְצִינוּ בְּזֹהַר (בראשית כד:) שֶׁהַטַּעַם **"רְבִיעִי"** שֶׁהִנְגוּן שְׁלוֹ יוֹרֵד וְנִחְלַשׁ, הוּא בְּבַחֲנֵינֵינוּ חֲסֵד, וְהַטַּעַם **"זָקָף גְּדוֹל"** שֶׁהִנְגוּן שְׁלוֹ הוֹלֵךְ וּמִתְגַּבֵּר, הוּא בְּבַחֲנֵינֵינוּ גְבוּרָה. וְעוֹד מְצִינוּ בְּזֹהַר (השמות רנג.) **"וְהִנֵּה יִרְאָה וְהִנֵּה אֶהְבֶּה"**. רואים שִׁי"ה שֶׁל שֵׁם הַיְו"ה, מְרַמְזוֹת עַל מִדַּת הַיְרֵאָה שֶׁשִּׁיכֵת לְמִדַּת הַגְּבוּרָה. וְהו"ה שֶׁל שֵׁם הַיְו"ה שֶׁהוּא דְרָגָה נְמוּכָה יוֹתֵר, מְרַמְזוֹת עַל מִדַּת הָאֱהָבָה שֶׁשִּׁיכֵת לְמִדַּת הַחֲסֵד. וְכֵן מְצִינוּ בְּזֹהַר (תיקונים קלו.) **"אֲנָשִׁי חִיל" מְזַרְע אֲבֵרָהּם, שְׂבוּ שְׂכִינָה תַּחְתּוֹנָה, יִרְאִי אֱלֹקִים" מְזַרְע יִצְחָק, שְׂבוּ שְׂכִינָה עֲלִיוֹנָה**. רואים שֶׁאֲבֵרָהּם הַמְּסַמֵּל אֶת מִדַּת הַחֲסֵד הוּא בְּבַחֲנֵינֵינוּ שְׂכִינָה תַּחְתּוֹנָה וְיִצְחָק הַמְּסַמֵּל אֶת מִדַּת הַגְּבוּרָה, הוּא בְּבַחֲנֵינֵינוּ שְׂכִינָה עֲלִיוֹנָה, דֶּהגְּבוּרוֹת הֵן לְמַעְלָה מֵהַחֲסָדִים.

עַל פִּי יְסוּד זֶה נִרְאָה לְבָאֵר שֶׁלְכֵן בְּרִיאַת הָעוֹלָם הִיְתָה בְּמִדַּת הַדִּין, דְּבָכָל הַפְּרָשָׁה שֶׁל בְּרִיאַת הָעוֹלָם עַד לְאַחַר וְיַכְלוּ, מְזַכֵּר רַק שֵׁם אֱלֹהִים, דְּתַכְלִית הַבְּרִיאָה הִיא לְהִיטִיב לְנַבְרָאִים, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (מיכה ז, יח) **"חַפֵּץ חֲסֵד הוּא"** לְכֵן בְּרָא הַקַּב"ה אֶת הָעוֹלָם בְּמִדַּת הַדִּין שְׂבָה טְמוּנוֹת הַחֲסָדִים הַיּוֹתֵר נִעְלָמִים. וְאָף שְׁמוּבָא בְּרִש"י (בראשית א, א) שֶׁרָאָה הַקַּב"ה שְׁאִין הָעוֹלָם מִתְקַיֵּם וְשִׁתַּף מִדַּת הַרַחֲמִים, שֶׁזֶהוּ שְׁלוֹב מִדַּת הַחֲסֵד יַחַד עִם הַדִּין, הַבְּרִיאָה הַתַּחֲלִילָה בְּמִדַּת הַדִּין וְתַגְמַר בְּמִדַּת הַדִּין, כְּמוּבָא בְּמִדְרַשׁ (וישע) **לְקַץ אֲלָפִים שָׁנָה יֵשֵׁב הַקַּב"ה עַל כְּסֵא דִין בְּעֵמֶק יְהוֹשָׁפָט**, וְכְמוֹ שֶׁכְּתוּב (ישעי' יג, ט) **"הִנֵּה יוֹם ה' בָּא אֲכַזְרִי וְעֵבְרָה וְחָרוֹן אָף"** וְגו', רואים שֶׁבְּסוּף הַבְּרִיאָה יְהִיָה דִין. וְהַקַּב"ה מְשַׁלֵּב אֶת מִדַּת הַחֲסֵד יַחַד עִם הַדִּין, רַק כְּדִי שֶׁהָעוֹלָם יִתְקַיֵּם. כְּמוּבָא בְּזֹהַר (וישב קפ:) **כְּאֲשֶׁר בְּרָא הַקַּב"ה הָעוֹלָם עֲשֵׂה אוֹתוֹ עַל הַדִּין, וְעַל הַדִּין מִתְקַיֵּם, וְכָל מַעֲשֵׂי הָעוֹלָם הֵם מִתְקַיֵּמִים בְּדִין, מְלַבֵּד זֶה שֶׁהַקַּב"ה כְּדִי לְקַיֵּם הָעוֹלָם שְׁלֵא יֵאבֵד פְּרֵשׁ עֲלָיו רַחֲמִים**.

וְכֵן בְּכָל שָׁנָה כְּשֶׁמִּתְחַדֶּשֶׁת הַבְּרִיאָה לְשָׁנָה חֲדָשָׁה, רֹאשׁ הַשָּׁנָה הוּא זְמַן שֶׁל דִּין. וְכֵן כְּשֶׁהַקַּב"ה חֲדָשׁ אֶת הַבְּרִיאָה לְאַחַר הַמְּבּוּל כְּתוּב

(בראשית ח, טו) **"וַיַּדְבֵּר אֱלֹהִים אֶל נֹחַ לֵאמֹר: צֵא מִן הַתֶּבֶה"**. וְכֵן (שם ט, א) **"וַיַּבְרֶךְ אֱלֹהִים אֶת נֹחַ"**. וּבְכָל הַפְּרָשָׁה שֵׁם מְזַכֵּר שֵׁם אֱלֹהִים לְגַבֵּי מֵה שְׂבָא מֵאִיתְעָרוּתָא דְלַעֲיָלָא, לְחַדֵּשׁ אֶת הָעוֹלָם לְאַחַר הַמְּבּוּל, שֶׁהִיָה בְּבַחֲנֵינֵינוּ בְּרִיאַת הָעוֹלָם מְחֻדָּשׁ, דְּכָל זֶה בָּא בְּמִדַּת הַדִּין שְׂבָא מִמְקוֹם יוֹתֵר גְּבוּה וְיוֹתֵר נִעְלָה, וּמֵה שֶׁמְזַכֵּר שֵׁם הַיְו"ה הַמְּסַמֵּל רַחֲמִים לְגַבֵּי הַקְּרָבָן שְׁנֵחַ הַקְּרִיב (שם ח, כא) **"וַיִּרַח הוֹי"ה אֶת רִיחַ הַנִּיחֹחַ וְגו'"**, זֶה כְּבָר לֹא שִׁיךְ לְחַדוֹשׁ הַבְּרִיאָה, אֲלָא לְהַנְהִיגַת ה' כְּתוֹצָאָה מִמַּעֲשֵׂה הָאָדָם שֶׁלְאַחַר הַמְּבּוּל.

וְכֵן בְּאָדָם שֶׁהוּא עוֹלָם קָטָן, קִדְמָה שְׁנוֹלֵד כְּתוּב בְּגִמ' (נידה ל:) **מִשְׂבִּיעִין אוֹתוֹ תְּהִי צְדִיק וְאֵל תְּהִי רָשָׁע וְכוּ', אִם אֶתָּה מְשַׁמְרָה בְּטֶהְרָה מוֹטֵב, וְאִם לֹא הַרְיִנִי נוֹטְלָה מִמֶּנִּי**. רואים שֶׁמִּזְהִירִים אֶת הָאָדָם מִן הַדִּין בְּתַחֲלַת בְּרִיאָתוֹ, וְכֵן לְאַחַר שְׂאָדָם נִפְטָר, מְצִינוּ בְּזֹהַר (וירא צח.) **בְּשַׁעַת פְּטִירְתוֹ שֶׁל אָדָם הוּא יוֹם הַדִּין הַגְּדוֹל**.

מְצִינוּ בְּזֹהַר (תרומה קמז.) **תְּכַלֵּת הִיא חֲזָקָה, וְאִין מִי שֶׁשׂוֹלֵט עֲלֶיהָ לְחַיִּים, שֶׁהִיא כְּסֵא הַדִּין לְשֵׁרוֹת בּוֹ דִין חֲזָק**. רואים שֶׁצָּבַע הַתְּכַלֵּת מְסַמֵּל אֶת מִדַּת הַגְּבוּרָה. וּמְצִינוּ בְּזֹהַר (שִׁלַח קעה:) **מֵהִי תְּכַלֵּת תְּכַלִּית הַכָּל וְדָאִי**. נִרְאָה לְבָאֵר עַל פִּי דְבְרֵינוּ דְתַכְלִית בְּרִיאַת כָּל הָעוֹלָם הִיא תְּכַלֵּת וְגְבוּרָה, שֶׁשֵׁם טְמוּנוֹת הַחֲסָדִים הַיּוֹתֵר נִעְלָמִים שֶׁהַקַּב"ה רוֹצֵה לְתַת לְיִשְׂרָאֵל בְּזִכּוֹת עֲבוֹדָתָם בְּעוֹלָם הַזֶּה.

מְצִינוּ בְּזֹהַר (ויחי רמט.) **"מִי יִמְלַל גְּבוּרוֹת ה'" כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב "וְקִטְפַת מְלִילַת" מִי הוּא שֶׁיַּעֲלֶה וַיַּעֲבִיר גֹּזֵרָה אַחַת מֵאֵלוֹ הַגְּבוּרוֹת שְׁעוֹשֶׂה הַקַּב"ה**. רואים שֶׁהַזֶּהָר לומֵד כְּתוּב זֶה עַל הַמְּתַקֵּת הַדִּינִים, וְלִקְטוֹף מְלִילוֹת אִין זֶה חֲתוּךְ סֵתֵם, אֲלָא חֲתוּךְ שֶׁל הַקְּלָפָה הַחִיצוֹנִית, וְאִז מִתְגַּלֶּה מֵה שְׂבִפְנִים (ע' בְּרִש"י תַעֲנִית ו. ד"ה מְלִילוֹת), כֵּן בְּהַמְּתַקֵּת הַדִּינִים מְבַטְלִים אֶת הַקְּלָפָה וְאֶת הַחֲלֵק הַרְעָ שְׂבִדִין, וּמִתְגַּלֶּה הַחֲלֵק הַטוֹב שֶׁהִיָה טְמוּן בְּדִין שֶׁהוּא מְתוּק. וּמִדְּבַר בְּתַפְלַת יָמִים נוֹרָאִים וְתַשׁוּבָה וְתַפְלָה וְיַצְדָּקָה מְעַבְרִין אֶת רַע הַגֹּזֵרָה, וְכֵן אֲבִינוּ מְלַכְנוּ קִרְע רַע גֹּזֵר דִּינָנוּ. דְּמִבְּקָשִׁים שֶׁה' יַעֲבִיר רַק אֶת הַרַע שְׂבִגְזֵרָה, וְלֹא אֶת הַגֹּזֵרָה עֲצָמָה, הִיְנוּ שִׁיּוּצִיא אֶת הַרַע שֶׁמִּתְלַבֵּשׁ עַל הַגֹּזֵרָה, וַיִּשְׂאֵר רַק הַטוֹב הַטְּמוּן בָּהּ. וְכֵן מְצִינוּ בְּזֹהַר (ויצא קסא:) שֶׁיַּעֲקֹב קִלֵּף אֶת הַמְּקִלוֹת לְהוֹצִיא מֵהֶם אֶת הַדִּין.

וְכֵן מְצִינוּ בְּזֹהַר (ויחי רלב.) שֶׁהַמְּלֶאךְ שְׂמַבִּיא אֶת הַדִּין לְעוֹלָם הוּא בְּבַחֲנֵינֵינוּ אִשָּׁה מְעַבְרַת, הִיְוֹת שֶׁהוּא מִתְמַלֵּא מֵאוֹתוֹ דִין שֶׁהוּא מְבִיא, וּמְבִאֵר לְדְבַרֵינוּ דְכֶשֶׁם שֶׁאִשָּׁה מְעַבְרַת יֵשׁ לָהּ אוֹר גְּדוֹל שֶׁל יָלַד בְּתוֹכָהּ שֶׁמְקַיֵּם בְּדָם הַמְּסַמֵּל אֶת הַקְּלָפוֹת, כֵּן כָּל דִּין שְׂבָא לְעוֹלָם הוּא אוֹר גְּדוֹל שֶׁהַקְּלָפוֹת מִתְלַבְּשׁוֹת עֲלָיו וְצָרִיךְ לְהַמְתִּיקוֹ, וּכְפִיכּוֹל לְהוֹצִיא אֶת הוֹלֵד הַטְּמוּן שֵׁם. וְכֵן מְצִינוּ בְּזֹהַר (נשא קטט.) שֶׁזְּמַן מְנַחָה הוּא זְמַן

של דין, ובימות החול כְּשֵׁשׁ קלפות על הדין, הוא זמן קֶשֶׁה, וּבְשֶׁבֶת כְּשֵׁאִין קלפות, הדין ממתק והזמן הוא עת רצון גדול. וכן מובא בספר 'מאורי אש' שהכתוב (תהילים קט, לא) "כִּי יַעֲמַד לִימִין" ס"ת ד"ן, לרמוז שבתוך הדין יש חסד גדול שְׁנַרְמֵז בְּיָמִין.

מוֹבָא ב'שער הגלגולים' להאר"ל (הקדמה לט) **הקלפות נאחזים בגבורה מאד**. ומבאר לדברינו דשפע זה הוא גבה מאד, לכן הן נאחזות בו מאד, וכשמיסירים אותן מתגלה הטוב הטמון בגבורה. וכן מצינו בזהר (וירא קא): **אמר רבי יהודה לא די להם לצדיקים שמבטלים את הגזרה, אלא שלאחר פון מברכים**. דכשנמתק הדין על ידי הצדיק, מתגלה הטוב שהיה טמון בו שהוא מתוק ושורה הברכה. **וכן** מצינו בגמ' (ב"מ פז) **אמר רבי לוי אותו היום שגמל אברהם את יצחק בנו עשה סעדה גדולה, היו כל אמות העולם מרננים ואומרים ראיתם זקן וזקנה שהביאו אסופי מן השוק ואומרים בנינו הוא, ולא עוד אלא שעושין משתה גדול להעמיד דבריהם, מה עשה אברהם אבינו הלך וזמן כל גדולי הדור, ושרה אמנו זמנה את נשותיהם, וכל אחת ואחת הביאה בנה עמה, ונעשה נס בשרה אמנו ונפתחו דדיה כשני מעינות והניקה את פלן**. רואים שמיד כשיצחק המסמל את מדת הגבורה נולד, באו כל אמות העולם לינוק מהאכל שלו. וכן קדם לזה כששרה היתה צריכה להתעבר עם יצחק, כבר נסתה הקלפה לינוק דרך אבימלך, כמובא ברש"י (בראשית כא א) ששרה נפקדה עוד לפני שה' רפא את אבימלך.

מצינו בגמ' (ב"ק ג): שההגדרה של אש המזיקה היא **כח אחר מערב בה, וכל דבר שפח אחר מערב בו נכלל בגדרי מזיק של אש**. נראה דיש כאן רמז שבמזיקים שבאים מצד הגבורה שהיא בבחינת אש, יש כח אחר המרמז על הקלפות שנקראים אחר ואחורים שמערב בהן. וכן **קלפה בגימטריא גבורה**.

מצינו במשנה (ב"ק סא): שחכמים פוטרין נזקי טמון באש, שאם הדליק גדיש והיו טמונים בו בגדים פטור מנזקי הגדים, ולומדים את זה מפסוק. נראה דיש כאן טעם עמק פיון שפנימיות האש היא טוב ולא רע, ההגדרה של אש שמזיקה היא רק על מה שבגלוי, שם מתלבש הרע המחביב בדיני מזיק, ואם היה הזק בדבר פנימי כגון טמון הוא פטור, דפנימיות מעשה האש אינו שיך לחלק הרע המחביב בדיני מזיק.

מצינו בגמ' (סוכה יד): א"ר אלעזר למה נמשלה תפלתן של צדיקים כעתר לומר לך מה עתר זה מהפך את התבואה בגרן ממקום למקום, אף תפלתן של צדיקים מהפכת דעתו של הקב"ה ממדת האכזריות למדת רחמנות. רואים שתפלת צדיקים אינה מבטלת את הגזרות אלא הופכת אותן מדין לרחמים. ומבאר לדברינו דתפלת צדיקים מוציאה את הקלפה מהגזרה, והופכת אותה מרע לטוב כמו עתר שהופך את התבואה ומוציא ממנה את הפסולת. וכן הכתוב (אסתר ה, ה) "כתב להשיב את הספרים מחשבת המן" ר"ת שם **אלה"ם**, דשם אלהים המסמל דין נהפך לרחמים.

וכן מובא בספר 'צדקת הצדיק' (אות יא) **לפינו מבריתו של עולם דבכל דבר הלילה קודם ליום פדאיתא ריש ברכות, כי בכל**

דבר ההעדר קודם להגה, וכי אשב בחשך אדע כי אחר כך ה' אור לי, כי כל חיי האדם כן מורכבים מהזמן, חשך ואור, יום ולילה, רק שהחשך קודם, דקלפה קודמת לפרי.

מוֹבָא בלק"ת (ויקרא ג:) ששרש המלח הוא מהגבורות דקדשה העליונות נראה דלכן צריך להניח מלח על השלחן ולהטביל את הלחם במלח, להגן מן היסורין, מאחר שהמלח מסמל את הגבורות העליונות, הוא ממתיק את הדינים, שבאים מהדינים התחתונים היות שהדינים והגבורות נמתקים בשרשן כשמגלים את החסד הטמון בדין שהוא השרש של הדין. וכן מובא ב'בעל הטורים' (שמות טו, כו) שאותיות **מחלה** הן אותיות הלחם ואותיות המלח לרמז שפת במלח מסיכה את כל המחלות. וכן **מלח** בגימטריא ע"ז המסמל את מדת הגבורה.

נראה לבאר את תכלית היסורים; כמו מלח שהוא מצד עצמו אין טעמו ערב, ואדרבה, טעמו גרוע, בכל זאת אם משתמשים בו בחכמה, ושמים ממנו קצת על מאכל זה, וקצת על מאכל זה, הוא מוסיף טעם ומשפר את טעם המאכלים, כך היסורים והדינים, ששרשם מהגבורות הקדושות, טמונים בהם חסדים נפלאים שצריך לגלותם. ואם מתניחסים אליהם בפני עצמם, ושקועים בהם, הרי הם מרים וקשים, כמו במלח שגאכל כפי שהוא. אלא צריך לקחת המוסר מהם, ולתקן המעשים, כשם שהמלח מתקן את המאכל, וכשאדם משתמש ביסורים בחכמה לתקן המעשים, הרי היסורים הגיעו לתכליתם, וממילא לא רק שמתבטלים, אלא שמתגלה הטוב הנעלה שטמון בהם, כמו שהמאכלים עם המלח יותר טעימים, כך המעשים המתקנים לאחר היסורים הם הרבה יותר נעלים וטובים, ומתגלה הטוב הנעלה שטמון בדין.

ולכן מטבילים את הלחם במלח, שיוסיף טעם ללחם, ויתבטל בתוך הלחם, ויהפך ללחם, **לחם** אותיות **מלח**. ואז לא רק שהמלח מתבטל ולא קיים יותר, אלא שהוסיף טעם ושפר את הלחם, וזהו הענין שהגבורות והדינים נמתקים בשרשן, שעל ידי שמביאים אותם אל שרשם, ואל תכליתם, מתגלה הטוב הטמון בהם, ששרש הגבורות הוא גבה מאד וטמונות בו טובות נעלות מאד, אלא שצריך לגלות אותן, ואז נמתקות. וכן מובא בקנטרס 'שמחת בית השואבה' להרב אורי יונגרייז שליט"א, בשם הגר"מ שפירא שליט"א שמלח נותן טעם, לא על ידי שמוסיף טעם באכל, אלא על ידי שיוצר חסרון באכל, והאכל עצמו משלים את החסרון. והשלמה זו יוצרת את תוספת הטעם של המלח. וגם כאן רואים שהגבורות והמלח, ענינם לעצר את השפע ולגרם חסרון, ובחסרון זה טמונה התגברות האור.

וכן מצינו כשאלישע רפא את המים ביריחו כְּתוּב (מלכים ב' ג, כ) "ויאמר קחו לי צלחית חדשה ושימו שם מלח ויקחו אליו: ויצא אל מוצא המים וישלך שם מלח ויאמר כֹּה אמר ה' רפאתי למים האלה לא יהיה משם עוד מות ומשכלת". פיון ששרתה במים שם מדת הגבורה, והמים גרמו מות לאנשי העיר, רפא אלישע את המים, על ידי ששפך מלח המסמל את הגבורות, והמתיק את המלח במים, כך נמתקו הגבורות ששרו במים, ונרפאו המים.

מצינו במדרש (דבר"ד, א) **שנו חכמים אין מפסיקין בקלות, אלא אחד קורא את כלם**. וגם כאן נראה לבאר, דהכונה שאין לאדם לעשות הפסקה כשקורין את פרשת התוכחה באמצע הקלות, הינו לעצר ולהיות שקוע בתוכן, כפי שהן בפני עצמן,

בבחינת אכילת מלח בפני עצמו, אלא יקח המוסר מהם ויעשה תשובה, ואז הופכים את המלח ללחם, ואת הצרה לצהר.

וכן נראה שהשתלשל בגשמיות פתגם, שמשמעותו לא להוסיף יסורים לאדם מתיסור, לא לזרות מלח על פצעיו, דיסורים הם מלח. וכן רואים גם המלח בגשמיות, אף על פי שאין בו דגים ואין בו חיים, יש בו כמה מיני רפואות שמתרפאים שם, מה שאין במקום אחר, וגם כאן רואים שבגבורות טמונים חסדים נעלים. וכן רואים שמקום זה שהוא בבחינת מלח המסמל את הגבורות העליונות, ממתיק את הדינים התחתונים ומביא רפואות, דהמתקת הדינים נעשית בשרשם. וכן מצינו רפואה בהשפעת השמש שבאה דרך החם שבגבורה, כמו שכתוב (מלאכי ג, כ) **"שמש צדקה ומרפא בכנףיה"**.

וכן מובא בספר 'שערי אורה' (שער א) שענין הרפואה בא ממדת הדין. וכן מובא בפרע"ח להאר"ל (העמידה ע' ר"ט) **רפאנו ה' ונרפא ר"ת ר"ו הושיענו ונושעה כי תהלתנו אתה ר"ת גימטריא ב' פעמים ר"ו**. רואים שמספר ר"ו שהוא המספר של המלה גבורה מרמז ג' פעמים בתחלת ברכת רפאנו. וענין בזה (בראשית כד:) שתפלה ארכה היא לצד החסד שהוא בבחינת ארך, ותפלה קצרה היא לצד הגבורות שהוא בבחינת קצר. ומשה התפלל תפלה קצרה **"אל נא רפא נא לה"**, לצד הגבורה.

מובא ב'ספר הלכות' להאר"ל (פ' כי תצא ע' רצב), **שגבורה בגימטריא מעקה**, נראה לבאר הקשר בין שני הדברים, דכשם שמעקה הוא מחצה וקיר, שעוצר את האדם מלהמשיך ללכת, וטמון בזה חסד גדול, כדי שהאדם לא יפח חס ושלום מהגג, כך כל גבורה היא מעקה וקיר, שעוצר את האדם, ומונע ממנו להמשיך את חיי השגרה שלו. והיה אם יתבונן האדם בתכלית הגבורה הזאת, ויבין שיש כאן הארה בשבילו שהוא צריך לשפר את מעשיו כי הוא כבר הולך לפל מהגג, הרי שקיר זה הוא טוב מאד, והוא יציל את האדם. ואם יעסק האדם רק בקיר, ויעמל לשבר את הקיר, ולא ילמד מוסר מזה, הוא עלול חס ושלום לפל מהגג. וכן מצינו בזה (תרומה קמט:) **ודאי מלאך המות הוא טוב מאד, מה הטעם מפני שהרי כל בני העולם יודעים שימותו ויחזרו לעפר, ורבים הם שחוזרים בתשובה לאדונם מפני ראה זו**.

נראה דלכך הקב"ה אמר לאברהם (בראשית יז, יט) **"שרה אשתך ילדת לך בן וקראת את שמו יצחק"** ובש"י (שם) **על שם הצחוק**. דכיון שיצחק מסמל את מדת הגבורה, לכן קוראים לו יצחק, על שם הצחוק, דעניני הצחוק דקדשה שהם ענין של תענוג מיחד יותר מהרגילות, טמונים דוקא בגבורות, דבגבורות טמונות החסדים הנעלים, עניני הצחוק. וכן מובא ב'תורה אור' (בראשית ה) **"צחק עשה לי אלהים"**, שעקר הצחוק והתענוג לעתיד לבא **"ישמח ה' במעשיו"**, **נמשך משם אלהים**. וכן מצינו בזה (ויצא קמח:) **לויים הם מבדחי המלך**, הינו שעניני הבדיחה והצחוק, באים מצד הגבורה, מהלויים. וכן מצינו בזה (משפטים קז) **דוד הוא בדתן המלך**, ודוד שרשו מהשמאל של יצחק, כמובא בזה (וישלח קסח). **נראה** דלכך לדתו וביאתו של יצחק לעולם, ופקידת שרה, הייתה פקידה במקום גבה מאד שמעל למזל, ומעל כל ההשתלשלות. כדבארנו במאמר 'שופר המשכת השפע', לסמל

שהגבורות של יצחק, מגיעות במקום גבה מאד, וככל שהשפע בא במקום גבה יותר, טמונים בו חסדים ותענוגים גדולים יותר. לכן כשיצחק נולד מובא בש"י (בראשית כא, ו) **הרבה עקרות נפקדו עמה, הרבה חולים נתרפאו בו ביום, הרבה תפלות נענו עמה, ורב שחוק היה בעולם**. כיון שיצד שפע במקום כל כך גבה, זה יצד והשפיע על עוד הרבה אנשים בעולם, וכן הביא הרבה שחוק לעולם, דהשחוק בא מיצחק כדלעיל.

מצינו אצל יצחק (בראשית כו, יב) **"ויזרע יצחק בארץ ההוא וימצא בשנה ההוא מאה שערים ויברכהו ה'"**. ומבאר בש"י **"בארץ ההוא בשנה ההוא"**, לומר שהארץ קשה והשנה קשה, רואים שיצחק קבל את ברכת ה' מתוך הארץ הקשה, ובשנה הקשה, דדוקא מתוך הקשי יוצאת הברכה הגדולה של יצחק, עד שהיו אומרים זבל פרדותיו של יצחק, ולא כספו וזהבו של אבימלך, ועל כל כור שהארץ הייתה ראויה בטבעה להוציא, הוציאה מאה כורים, כמבאר בש"י שם, וגם כאן רואים את הטוב הנעלה שטמון בגבורות **מובא** ברמב"ן (ויקרא ה, טו) **שקרבו אשם** מכפר על עברות חמורות יותר מקרבן חטאת. נראה דלכך קרבן אשם הוא **איל**, דאיל הוא בחינת גבורה, כמובא במדרש (במדב"ר יד, ה) **"איל אחד כנגד יצחק שכתוב בו ויקח את האיל ויעלהו לעלה תחת בנו"**. וכן מצינו בש"י (ויקרא ה, טו) **"איל לשון קשה כמו ואת אילי הארץ לקח"**. וכיון שהאיל הוא בחינת גבורה כחו גדול יותר, והוא יכול לכפר על עברות חמורות שעליהן בא קרבן אשם. וכן רואים שאיל האשם מכפר על עברות שיש בהן גם פגם ממון, כגון אשם מעילות ואשם גזלות. וכן מובא ברבנו בחיי (ויקרא א, ט) שקרבן אשם מקשר את החוטא לעולם הבינה והתשובה, שהוא מעל כל העולמות, לכפר לו על חטאו. לעמת זאת חטאת, פועלת בדרגות התחתונות שהן בחינת נקבה, בחינת מלכות, ולכן החטאת היא נקבה והאשם זכר. [וכן נראה דהשתלשל בגשמיות שקוראים לעשירים אילי הון, לרמז על הממון שבא מבחינת איל].

מצינו בגמ' (ר"ה יח:) **אמר ר' חמא בר ביזנא אמר ר"ש חסידיא, מאי דכתיב "כה אמר ה' צבאות צום הרביעי וצום החמישי וצום השביעי וצום העשירי והיה לבית יהודה לששון ולשמחה"**, קרי להו "צום", וקרי להו "ששון ושמחה", בזמן שיש שלום יהיו **"לששון ולשמחה"**, אין שלום "צום", ולכאורה מדוע בזמן שלום ימים אלו נהפכים לששון ולשמחה, אם נאמר שבזמן שלום הם ימים רגילים, לא צום ולא שמחה מובן, אבל מדוע שיהפכו לימים טובים. ומבאר לפי דברינו דבעצם הרעות שארעו בימים אלו, טמונות בהן טובות נעלות מאד, עד שראוי לעשות ימים אלו לימים טובים משום כך, ולעיתיד לבא כשנגלה את הטוב שהיה טמון, נעשה את תשעה באב ואת שאר הצומות לחג בגלל החרבן שהיה בימים אלו. ובזמן הזה צריך לצום ולעשות תשובה כדי לזכות להוציא את הטובות שטמונות ברעות הללו, ועל ידי שמתבוננים בפרענויות ועושים תשובה, נגאלים, ומתגלות הטובות שהיו טמונות בצרות, ונהפכים ימים אלו **"לששון ולשמחה"**.

מצינו בגמ' (תענית כט:) **אמר רב יהודה בריה דרב שמואל בר שילת משמיה דרב כשם שמשנכנס אב ממעטין בשמחה, כך משנכנס אדר מרבין בשמחה**, ולכאורה קשה מדוע פתח באב בפרענויות, שיאמר כשם שבאדר מרבין בשמחה, כך באב

וממעטין בשמחה, ומדוע מתחיל מחדש אב. ומבאר לפי דברינו דבאמת באב טמונה יותר שמחה מבאדר, אלא שעדין לא נתגלתה, וצריך למעט בשמחה כדי שנוצה לגאלה, ואז תתגלה השמחה והטוב שהיה טמון באב, ואז אב תהיה בו שמחה יותר מבאדר, לכן פותח באב שעל פי האמת הוא יותר גבה ויותר שמח.

מצינו בגמ' (פסחים נד.) אמר רבי בנאה בריה דרבי עולא מפני מה לא נאמר פי טוב בשני בשבת, מפני שנובא בו אור של גיהנם, ואמר ר' אלעזר אף על פי שלא נאמר בו פי טוב, חזר וקללו בששי, שנאמר "וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד". ודוע שכל יום בבריאת העולם הוא כנגד אלף שנים, מתוך הששה אלפים שהעולם קדם נראה דלכן ביום הששי נאמר "טוב מאד" גם על הגיהנם, דאז יראו שגם הגיהנם והיסורים היו טובים מאד. דבאלף הששי כשיבוא המשיח יראו בחוש שכל הרעות היו לטובה, ויראו את הטובות שהיו טמונות בהם, וכמו שכתוב (ישעי' יב, א) "ואמרת ביום ההוא אודך ה' פי אנפת בי" שידו לקב"ה על כל היסורים והצרות, פי יראו הטובות הנעלות שהיו טמונות בהם.

מצינו בגמ' (מו"ק יח.) אמר שמואל הלכה דדברי המיקל באבל, נראה דלכן באבלות תמיד ההלכה דדברי המיקל, דאבלות מרמזת על המצב של דין קשה כפי שהוא בעולם הזה, ובעולם הזה בדברים שיש בהם דין קשה ההלכה דדברי המיקל כדי להקל כמה שאפשר, כפי שבארנו על מחלקת שמאי והלל שבעולם הזה ההלכה כהלל.

מצינו בירושלמי (כתובות ב, ב) משה התקין להם לישראל שבעת ימי המשטה, ושבעת ימי אבלות, נראה דזה שהירושלמי כולל שני ענינים אלו יחד, לרמז ששניהם שווים, וכשם ששבעת ימי המשטה ענינם שמחה, והתקרבות לה, כך שבעת ימי אבלות אינם צער חס ושלום, אלא התקרבות לה, וכפי שבארנו במאמר 'טעם לאבלות'. וכן מצינו במשנה (שבת קנא) מחשיכין על התחום לפקח על עסקי כלה ועל עסקי המת. וגם כאן רואים שהמשנה מקלילה עניני כלה ומת יחד. וכן מצינו בגמ' (סוכה מט:) "והצנע לכת עם אלהיך" זו הוצאת המת והקנסת כלה לחפה. וכן הכתוב בקהלת (ב, ד) "עת ספוד ועת רקוד" מקליל את שני הענינים יחד. וכן מצינו בגמ' (ברכות לא.) שרבו בקשו מר' המנונא שישיר להם שיר בזמן חתונה, ושר להם את המלים אוי לנו שאנו עתידים למות. וכן הכתוב (בראשית כד, ז) "ולקחת אשה לבני משם" ס"ת מית"ה.

מצינו במדרש (ב"ר ק, יג) ויעש לאביו אבל שבעת ימים, ולמה עושים שבעה, כנגד שבעה ימי המשטה, לעולם הבא אני מחזיר אותו אבל לשמחה, שנאמר "והפכתי אבולם לששון". הינו שתקנו אבלות שבעת ימים כנגד שבעת ימי המשטה, ומבאר לדברינו דגם היום היה ראוי לעשות על פטירת אדם שבעת ימי המשטה, אלא שאיננו רואים את החסד שטמון בפטירה, לכן אנו עושים שבעת ימי אבלות, וזה מסמל שאנחנו מאמינים שדבר זה הוא חסד ה' כמו שבעת ימי המשטה, ולעתיד לבא נזכה לראות את החסד שהיה טמון בזה. לכן מזכירה הגמ' את הפסוק "והפכתי אבולם לששון" לרמז שההתפכות שתהיה לעתיד לבא תגלה לנו ששבעת ימי אבלות הם בבחינת שבעת ימי המשטה.

וכן מצינו בגמ' (כתובות ח. וכו') שמקשרת בין ברפת חתנים לברכת אבלים בכמה ענינים, ויש גם בברכת אבלים הלכות מיוחדות לפנים חדשות כמו שיש בברכת חתנים. וכן מובא ב'לקוטי מוה"ר' (כא) ששבעת ימי אבלות ממשיכים לנפטר בשמים אותו אור שיש בשבעת ימי המשטה.

וכן מצינו בגמ' (מו"ק כח.) אמר ר' אבהו מנין לאבל שמסב בראש וכו' אמר ר' חמא בר חנינא מנין לחתן שמסב בראש וכו'. וכן ישנם דיני שלושים ושנה בנשואין כמו באבלות, דמצינו בגמ' (יומא עח:) דינים מיוחדים לכלה עד שלושים יום. וכן כתוב (דברים כד, ה) "נקי יהיה לביתו שנה אחת". וכן מצינו בגמ' (כתובות ח.) דינים מיוחדים לברכת חתנים עד שבעה ימים, ועד שלשים יום, ועד שנה. וכן באבלות מדליקים גרות לעלוי נשמה, ובנשואין מדליקים גרות כשמולכים לחפה. וכן בנשואין מכסים את הפלה, ובקבורה מכסים את הנפטר בעפר. וכן מובא בספר 'הערוך' (ערך אפריון) שהיו נושאים את הפלה על כסא או מטה הנקראים אפריון, ורואים בענין הפלה ובענין המת, שאת שניהם נושאים. וכן מצינו שתית יין באבלות כמו בנשואין, כמוכא בגמ' (עירובין סה.) "א"ר חנין לא נברא יין בעולם הזה אלא לנחם אבלים. וכן מובא בספר 'שיחות הר"ן' (אות פו) שהחתן לובש קיטל בשעת החפה, דקיטל הוא בגד של מתים.

מצינו בגמ' (מו"ק טו.) אבל אסור בעשית מלאכה דכתיב "והפכתי חגיכם לאבל" מה חג אסור במלאכה אף אבל אסור במלאכה. וכן מצינו (שם כ.) מה חג שבעה אף אבלות שבעה. ושמעתי מהרה"ג ר' מיכל זילבר שליט"א כשישב שבעה על אמו ע"ה, שהגמ' מקשרת אבלות לחג בכמה ענינים, לרמז שעל פי האמת האבלות היא חג שהנשמה סימה תפקידה ועולה למקום יותר גבה. **כתוב (דברים כח, טג)** "והיה כאשר שש ה' עליכם להיטיב אתכם ולהרבות אתכם, פן ישש ה' עליכם להאביד אתכם ולהשמיד אתכם". לכאורה קשה, אף שה' מעניש רבי זה בלית בררה, ומדוע הוא שש ושמח להעניש, כמו שהוא שש ושמח לתת שכר. ומבאר לדברינו, דבגבורות טמון טוב נעלה מאשר בחסדים, ולכן אם בני ישראל שומרים תורה ומצוות, מקבלים את הטוב הנעלה הזה בלי לסבל, ואם חס ושלום חוטאים מאחר והקב"ה חפץ בטובתם, וחפץ להיטיב להם, ולתת להם הטוב הנעלה, חגיבים לסבל את היסורים והקללות, ובזה טמון הטוב הנעלה, ולכן הקב"ה שש ושמח לתת היסורים, פיון שבזה טמון כל השכר, וכל הטובות הנעלים, שלאחר שחטאו אין אפשרות להעניק להם את זה, מבלי שיקבלו את היסורים מקדם. וכן הכתוב (תהלים צד, יד) "לא יטש הוי"ה עמו" ס"ת שוא"ה המסמלת חשך, כמוכא ברש"י (יחזקאל לח, ט), דסבת החשך והשוואה היא בגלל שלא יטש הוי"ה עמו.

[במאמר] המסגור היו יהודים שר"ל אבדו את אמונתם בה' בשואת אירופה, שכביכול טענו היכן היה ה' בשואה, מאיך דבחרבן בית המקדש כשנהרגו יותר יהודים, לכלל ישראל היה ברור שה' בעצמו עשה הכל, כמו שכתוב (איכה א, יב) "אשר הוה ה' ביום חרון אפו: מפרום שלח אש בעצמתו", (שם יד) "נתנני אדני בידי לא אוכל קום" (שם ב, ה) "היה אדני כאויב בלע ישראל" (שם ב, כ) "ראה הוי"ה והביטה למי עוללת כה".

ל"ג בְּעֶמֶר

מדוע נמשלת השפעת התורה לישראל לגלי הים. כמו שכתוב "אדירים משברי ים אדיר במרום ה': עדתֵיךְ נאָמְנוּ מאד".

מדוע נקראת פנימיות התורה חכמת האמת. האם הנגלה אינה חכמת אמת.

מדוע זכה רשב"י ביום ההלולא שלו מה שלא זכו שאר התנאים והאמוראים, ואפלו האבות הקדושים.

מדוע יוצאים בל"ג בעמר לרחובה של עיר בימי דין של ספירת העמר, שצריך להיות (ישעי' כו, כ) "לך עמי בא בחדרֵיךְ וסגור דלתֵיךְ".

משיח. ומרמזים שהתורה הזאת ממתיקה את כל הדינים ומוריכה

את האור למקומות הנמוכים ביותר עד לרחובה של עיר.

וכן רואים ב'סדור הרש"ש' שיום זה הוא פנגד שמלה דשמלה.

ומובא ב'תורה אור' (בראשית ב.) התורה אף על פי שנקראת

מזון, היא גם כן בבחינת לבוש, כמו שכתוב (תהילים קד, ב) "עֹטָה

אור כשלמה". רואים שלבוש התורה היא בבחינת "אור כשלמה".

וכן מובא בספר 'קדשת לוי' (ויצא) מל"ג בעמר מתחיל ההארה

של מעמד הר סיני שהיא קבלת התורה. וזהו "ויקרא לו

יעקב גל עד", כלומר כיון שמיגע גל שהוא מרמז על ל"ג

בעמר אז מתחילין להאיר בחינות הארה קבלת התורה.

וכן מובא ב'שער הכוונות' להאריז"ל (ספירת העומר) וזה סוד מה

שאמר יעקב "ע"ד הג'ל הזה" רמז אל השם הנזכר שהוא

בגי' ע"ד. ואמנם האותיות המתחלפות בו הם בגימטריא ג'ל

והנה בהגלות נגלות השם הנזכר ביום ל"ג לעמר שהוא סוד

אותיות המתחלפות שהוא יותר רחמים פנזכר אז פסקו

מלמות. רואים שהאריז"ל מקשר את הגל של יעקב לל"ג בעמר,

ונבאר שהגל של יעקב היה סמל לתורה. וכן גל עד, מרמז על

השפעת פנימיות התורה, גל הוא מלשון גלוי, ועדות מגלה את

הנסתר לבית דין, והיא מסמלת את גלוי הנסתרות. וכן נראה שיש

רמז בכתוב שאמר יעקב ללבן (בראשית לא, לו) "כי דלקת אחרֵי", על

האש של ל"ג בעמר.

מצינו במדרש (תנחומא ויצא יג) "עד הגל הזה", זהו שאמר

הכתוב "ותלחץ את רגל בלעם אל הקיר", הגל הוא

הקיר, לפי שעבר בלעם את השבועה שנשבע ליעקב שנגאמר

"ואם אתה לא תעבר אלי את הגל הזה", ובלעם זה לבן. וכן

מובא שם (בלק ח) "גדר מזה וגדר מזה", אין אתה יכול לשלט

בהם, שבידיהם "שני לחות אבנים כתובים מזה ומזה", משני

עבריהם. רואים שהקיר שעצר את בלעם מלבוא להזיק לישראל היה

קיר אבנים שהוא בבחינת לחות אבנים ובבחינת הגל אבנים

שמפריד בין יעקב ללבן. ומבאר לדברינו דלוחות האבנים וגל האבנים

הם התורה שעוצרת את בלעם מלבוא להזיק לישראל, וכן הכתוב

(במדבר כב, כה) "ותלחץ אל הקיר ותלחץ את רגל בלעם אל הקיר"

ר"ת אור"ה המסמלת את התורה.

מצינו במדרש (במדב"ר יג, טו - טז) "גלילי זהב" אלו שני לחות

הברית, מה הגלים הללו בין גל גדול לגל גדול, גלים

קטנים, כך בין כל דבור ודבור פרשיותיה של תורה היו

כתובים, ודקדוקיה. רואים שהמדרש ממשיל את השפעת התורה

מהלוחות לגלים.

מובא בהקדמת המ'תוק מדבש' לספרא דצניעותא בשם תלמיד

האריז"ל שרשב"י היה ניצוץ משה רבינו, וכשם שמשה כתב

חמשה חומשי תורה, כך רשב"י כתב חמשה פרקים של ספרא

דצניעותא, שכוללים את כל יסודות תורת הקבלה. וכן מצינו כמה

רמזים המקשרים בין רשב"י למשה. דיום ל"ג בעמר חל תמיד באותו

יום שיחול בו האושפיזין של משה בחג הסכות. ויש אומרים שרשב"י

נולד ביום חג השבועות. וכן מובא בספר 'ערכי הקדש' (אות ל)

שרשב"י הוא בסוד המלאך מטטרון, לכן ההלולא שלו היא בח"י איר

כמנן ט"ט שבמטטרון, והאותיות מר"ן מרמזות על מקום ההלולא,

וכן משה הוא ר"ת מטטרון שר הפנים. וכן שמו של משה בשגם

בא"ת ב"ש רשב"י. וכן מובא בשם הרב חנוך לוין של"ג בעמר

בגימטריא משה.

מובא בספר 'לקוטי הלכות' (ר"ח א) ל"ג בעמר היא יום השגת

התורה של ימי הספירה כי הוא יום הלולא רבא דרבי

שמעון בר יוחאי שהשיג אז מה שהשיג. ועל כן הוא חל ביום

שחל פורים, [נכנס יין יצא סוד], וזה ל"ג בעמר, בבחינת "גל

עיני ואביטה נפלאות מתורתך". וכן מובא בספר 'בני יששכר'

ובזה תבין מנהג ישראל תורה להדליק גרות ומאורות ביום

זה, לכבוד האור כי טוב שמתחיל להתנוצץ ביום זה היקר ל"ג

בעמר, ט"ב ימים קודם מתן תורה, ולכבוד נשמת מאור

התורה אשר נתגלה ביום זה, וביום הזה עלה לשמי מרומים,

לכבוד ספרו הקדוש זהר המאיר ומבהיק מסוף העולם ועד

סופו. רואים שמיום ל"ג בעמר מתחיל להאיר האור השמיני של אמא

עלאה, שמאיר בחג השבועות. וכן מצינו בזהר (נשא קכח. עם מתוק

מדבש) כשפתח רבי שמעון לפרש סוד שבספר רזא דרזין,

נדעזע המקום שישבו שם, כדמיון הר סיני שנגאמר בו "ויחַרד

כל ההר מאד", והחברים נתחללו ונרעדו, כדמיון ישראל

במתן תורה.

ולפי זה מובן מדוע זכה רשב"י מה שלא זכו שאר התנאים

והאמוראים, ואפלו האבות הקדושים ומשה רבנו שאין

מצינים את יום פטירתם כמו את יום פטירת רשב"י, ומדוע יוצאים

לרחובה של עיר בימי ספירת העמר שהם ימי דין שצריך להיות (ישעי'

כו, כ) "לך עמי בא בחדרֵיךְ וסגור דלתֵיךְ". דיום זה הוא יום חג מתן

פנימיות תורתנו שמתעורר בכל שנה מחדש, ושמתחיל היום הזה היא

לכבוד גלוי פנימיות התורה בו זכינו דרך רשב"י, ובפרט ביום

הסתלקותו בו גלה את הרזין דרזין, ומתעורר בכל שנה מחדש. וכן

תורה זו היא התנוצצות מתורת משיח שעליה נאמר במדרש (קה"ר יא,

ח) תורה שאדם לומד בעולם הזה הקל היא לפני תורתו של

וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֶהָר (תיקונים עב): **"גִּן נְעוּל אַחֲתֵי כְּלָה גַל נְעוּל מְעִין חֲתוּם"**, **"גִּן"** הוּא תוֹרָה שְׁבִכְתָּב שֶׁהוּא **"גִּן סִדְרֵי הַתּוֹרָה, גִּל"** הִיא תוֹרָה שְׁבָעַל פֶּה. רואים שֶׁהֵגֶן וְהַגֵּל הֵם הַתּוֹרָה וְהַחֲכֵמָה שְׁבָאוֹת מִלְמַעְלָה. וְכֵן חֲדָשׁ אִיר נִקְרָא **זִיו**, שְׁפָרוּשׁוֹ **אֹר**, וְכֵן מְזַמְרִים בְּזֶמֶר 'בֵּר יוֹחֵאֵל' **"אַתָּה כָּרוֹב מִמָּשַׁח זִיו אֹרְכֵךְ"** וְכֵן שְׁמוֹת הַחֲדָשִׁים מְקוּרָם מִפְּרָסִית הַעֲתִיקָה, כְּמוֹבָא בְּרַמְבַּ"ן (שְׁמוֹת יב, ב), וְהֵשֶׁם **אִיר** פְּרוּשׁוֹ **אֹר** כְּמוֹ זִיו. וְכֵן צָרוּף שֵׁם הוֹי"ה שֶׁל הַחֲדָשׁ יוֹצֵא מִהַכְּתוּב (ירמ' ט, כג) **"יִתְהַלֵּל הַמִּתְהַלֵּל הַשֶּׁפֶל וְיִדַע אוֹתִי"**. וּמְרַמֵּז עַל אֹר הַתּוֹרָה שֶׁל רֶשֶׁב"י שֶׁמִּתְגַּלֵּה בְּחֲדָשׁ הַזֶּה. וְכֵן מוֹבָא בְּחֲתָם סוֹפֵר' (יר"ד רלג) שְׁבִיּוּם ל"ג בְּעֶמֶר הַתְּחִיל לְרַדֵּת הַמֶּן לְיִשְׂרָאֵל, וּמְרַמֵּז בְּכַתוּב הַמְּדַבֵּר עַל הַמֶּן (שְׁמוֹת טז, טז) **"עֶמֶר לַגִּלְגָּלֹת"**. וְהַמֶּן הִיָּה הַהֶכְשֵׁר לְקַבְּלַת הַתּוֹרָה, וְהִיָּה חֵלֶק מִהַתּוֹרָה מִמָּשׁ כְּפִי שֶׁהַזֶּהָר (תיקונים מא): קוֹרָא לוֹ **מִנָּא דְאֹרְיִיתָא**.

וְעֵתָהּ נְבוֹא לְבָאֵר מְדוּעַ קוֹרִין מְגַלֵּת רוּת בְּחַג הַשְּׁבוּעוֹת. נִרְאֶה דְלָכֵן דּוֹד הַמֶּלֶךְ נוֹלַד וְנִפְטַר בְּחַג הַשְּׁבוּעוֹת לְרַמֵּז שְׁמִתּוֹן תוֹרָה הָאֲמִתִּי יִהְיֶה לְעֵתִיד לְבֵא דְרַךְ שֶׁרַשׁ דְּוֹד, כְּמוֹבָא בְּמִדְרָשׁ (קה"ר יא, ח) **תּוֹרָה שְׁאֲדָם לּוֹמַד בְּעוֹלָם הַזֶּה הֶבֶל הִיא לְפָנֵי תּוֹרָתוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ**. וְלָכֵן קוֹרִין מְגַלֵּת רוּת בְּחַג הַשְּׁבוּעוֹת לְרַמֵּז שְׁמִשְׁתַּקְּקִים לְקַבְּלַת הַתּוֹרָה דְרַךְ הַמְּשִׁיחַ שְׁבָא מְרוּת. וְכֵן גְּאֵלָה הִיא מְלִשׁוֹן גַּל, דְּלַעֲתִיד לְבֵא בְּזִמְנֵן הַגְּאֵלָה יִזְכּוּ לְחֲכֵמַת הַתּוֹרָה דְרַךְ בְּחִינַת גַּל. וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֶהָר (ויחי רטו:) **שֶׁהַכְּתוּב "וְקוֹל הַתּוֹרָה נִשְׁמַע בְּאַרְצֵנוּ"** מְרַמֵּז עַל קוֹל הַתּוֹרָה. וּמְצִינּוּ בְּזֶהָר (תיקונים עה:) **שְׁרוּת** הִיא בְּחִינַת תּוֹרָה וְהִיא בְּחִינַת **"קוֹל הַתּוֹרָה"** הַמְּזַכֵּר בְּכַתוּב. וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֶהָר חֲדָשׁ (רוּת צו:) שְׁשֻׁמָּה שֶׁל רוּת קָדָם שֶׁהַתְּגִיֶּרָה הִיָּה **גִּילִית**, וְגִילִית מְרַמֵּזת עַל גְּלוּי סוּדוֹת הַתּוֹרָה, וְכֵן מְצִינּוּ בְּתַרְגוּמָם עַל הַכְּתוּב (שם ג, ז) **"וְתִבְא בְּלִט" וְעֵלַת רוּת בְּרַז**. וְכֵן רוּת הִיָּתְהָ מְזַרְעַת יִתְרוֹ, כְּמוֹבָא בְּזֶהָר (בלק קצו:) שְׁבָלֶק הִיָּה מִבְּנֵי בְּנֵי שֶׁל יִתְרוֹ. וְיִתְרוֹ מְרַמֵּז בְּשֵׁמוֹ עַל רוּת, וְעַל **"קוֹל הַתּוֹרָה"**, וְכֵן יִתְרוֹ הִיָּה גֵר שְׁבָא לְקַבֵּל תּוֹרָה כְּמוֹ רוּת. וְכֵן כְּתַב בְּעַל הַטּוֹרִים' (שְׁמוֹת יח, א) **שִׁיתְרוּ** מְרַמֵּז עַל 'י' דְּבָרוֹת וְתַרְוֹ מְצוּוֹת שְׁקַבֵּל עֲלֵיו מִלְבָּד ז' מְצוּוֹת בְּגִי נַח שְׁכָבֵר הִיוּ לוֹ.

כְּתוּב (תהלים קכו) **"אֲזִי יִמְלֵא שְׁחוֹק פִּינוֹ"**. נִרְאֶה לְבָאֵר כִּינּוֹן שְׁלַעֲתִיד לְבֵא נִזְכֶּה לְשִׁמְעַת תּוֹרָה מְדוּד הַמֶּלֶךְ שְׁנִקְרָא **בְּדַחַן הַמֶּלֶךְ** כְּדַבְּרֵי הַזֶּהָר (מִשְׁפָּטִים קז:), וְשֶׁרְשׁוֹ מִצְחָק שֶׁרַשׁ הַצְּחֹק דְקִדְשָׁה כְּמוֹבָא בְּזֶהָר (וישלה קסח:). נִשְׁמַע פְּרוּשׁ עַל הַתּוֹרָה דְרַךְ הַצְּחֹק, וְנִזְכֶּה שִׁימְלֵא שְׁחוֹק פִּינוֹ. וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֶהָר (תולדות קלה.) **בְּאוֹתוֹ זְמַן יִשְׁגִּי הַצְּדִיקִים דַּעַת שְׁלֵמָה וְכוּ', הַדָּא הוּא דְכְּתִיב "וְאֵלֶּה תּוֹלְדוֹת יִצְחָק בֶּן אַבְרָהָם", אֵלּוֹ הֵם תּוֹלְדוֹת הַשְּׁמִיחָה וְהַשְּׁחוֹק שִׁיחָה בְּעוֹלָם בְּאוֹתוֹ זְמַן**.

וְעֵתָהּ נְבוֹא לְבָאֵר מְדוּעַ נִקְרָאת פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה חֲכֵמַת הָאֲמֵת, וְכִי תוֹרַת הַנִּגְלָה אֵינָה תוֹרַת אֲמֵת, כְּשֵׁם שֶׁהַרְוָאָה אָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה, רוּאָה רַק הָאֲרָה קְלוּשָׁה שֶׁל הַנִּשְׁמָה שִׁיּוֹצֵאת דְרַךְ הַגּוּף, וְאֵת עֶצֶם הָאָדָם שֶׁהוּא נִשְׁמָתוֹ אֶפְלוֹ נְבִיא אֵינּוֹ יְכוּל לְרְאוֹת. כְּמוֹ שְׁכַתוּב (ש"א טז, ז) **"וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵל שְׁמוּאֵל אֵל תִּבְט אֵל מְרָאֵהוּ וְאֵל גְּבוֹה קוֹמָתוֹ כִּי מֵאֲסִתִּיהוּ כִּי לֹא אֲשֶׁר יִרְאֶה הָאָדָם כִּי הָאָדָם יִרְאֶה לְעֵינָיו וַיְהוֶה יִרְאֶה לְלִבּוֹ"**. כֵּן תוֹרַת הַנִּגְלָה הִיא

בְּחִינַת גּוּף שֶׁל הַתּוֹרָה, וְאִף שִׁישׁ הָאֲרָה קְלוּשָׁה שֶׁל נִשְׁמַת הַתּוֹרָה שְׁמִתְגַּלֵּה דְרַךְ הַגּוּף, אִי אֶפְשָׁר לּוֹמַר שְׁרוּאִים אֵת הַתּוֹרָה עֲצֻמָּה, וּמִמִּילָא אֵין זֹו אֲמֵת, דְּחֲכֵמָה זֹו אֵינָה חֲכֵמַת הַתּוֹרָה הָאֲמִתִּית, רַק הָאֲרָה הַיּוֹצֵאת מִהַחֲכֵמָה הָאֲמִתִּית, מֵה שְׂאִין כֵּן הַלּוֹמַד סוּד רוּאָה אֵת הַתּוֹרָה עֲצֻמָּה וְלוֹמַד אֵת הַחֲכֵמָה הָאֲמִתִּית שֶׁל הַתּוֹרָה. וְכֵן יֵשׁ עֲנִינִים בְּנִגְלָה שְׂאִין בְּהֵם פֶּשֶׁט רַק עַל פִּי סוּד, דְּהֵאֲרַת הַנִּשְׁמָה סְתוּמָה בְּמִקּוּם הַגּוּף הַזֶּה, כְּמוֹ שְׁרוּאִים בְּגוּף הַגֶּשְׁמִי שִׁישׁ חֲלָקִים שְׁלֵא מִתְגַּלֵּה בְּהֵם כְּמַעֲט חַיּוֹת הַנִּשְׁמָה, וְחַיִּיבִים לְדַעַת אֵת הַסוּד, כְּדִי לְהִבִּין מֵהִי הַנִּשְׁמָה שֶׁל אוֹתָם עֲנִינִים. וְכֵן רואים שְׁבִפְנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה אֵין כְּמַעֲט קוּשִׁיּוֹת וְתִירוּצִים, וּמְחַלְקוֹת, הַכֵּל שְׁרִיר וּבְרוּר, כִּי תוֹפְסִים אֵת הָאֲמֵת, וְהַכֵּל מְסִתְדַר בְּלִי קוּשִׁיּוֹת, מֵה שְׂאִין כֵּן בְּנִגְלָה שֶׁהַאֹר קְלוּשׁ וְקִשָּׁה לְהַשְׁיִיגוֹ, וּבְאוֹת קוּשִׁיּוֹת מִהַקְּלָפוֹת שְׁמַעְלִימוֹת אֵת הָאֹר. וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֶהָר (בהעלתך קנג.) **וְעַל יְדֵי סוּדוֹת הַתּוֹרָה שְׁנִתְגַּלוּ עַל יְדֵךְ "וַיִּמְתְּקוּ הַמַּיִם", כְּמוֹ מְלַח שְׁמִמְתִּיק אֵת הַבָּשָׂר, כֵּן יִמְתְּקוּ עַל יְדֵי סוּדוֹת שְׁנִתְגַּלוּ עַל יְדֵךְ כֵּל אוֹתָם קוּשִׁיּוֹת וּמְחַלְקוֹת שֶׁל הַמַּיִם הַמְרִים שֶׁל הַתּוֹרָה שְׁבָעַל פֶּה וַיִּחְזְרוּ לְהִיּוֹת מִיָּם מְתוּקִים**.

וְכֵן מוֹבָא בְּהַקְדָּמַת מֵהַר"ו לְסִפְר 'עֵץ חַיִּים' עֶסֶק הַמְּשֻׁנָּה כְּפִי פֶּשֶׁטִיָּה אֵין סִפְק שֶׁהֵם לְבוּשִׁין וְקַלְפִּין חִיצוֹנִים אֲצֵל סוּדוֹת הַתּוֹרָה, הַנִּגְנָזִים בְּפְנִימִיּוֹתָהּ. בְּהִיּוֹתוֹ עוֹסֵק בְּחֲכֵמַת הַמְּשֻׁנָּה וְהַתְּלַמּוּד בְּבָלִי וְלֹא יִתֵּן חֵלֶק גַּם אֵל סוּדוֹת הַתּוֹרָה וְסִתְרִיהָ, כִּי הִרִי זֶה דוֹמָה לְגוּף הַיּוֹשֵׁב בְּחֻשָׁן בְּלִתִּי נִשְׁמַת אָדָם הַעוֹסְקִים בְּתַלְמוּד בְּבָלִי בְּלָבַד מְגַשְׁשִׁים כְּעוֹנְרִים קִיר בְּלְבוּשֵׁי הַתּוֹרָה.

וְחָשׁוּב לְהוֹסִיף שְׁכָשֶׁם שְׁקַבְּלֵנוּ בְּסִינֵי אֵת הַגּוּף שֶׁל הַתּוֹרָה, כֵּן רֶשֶׁב"י גֵּלָה אֵת הַנִּשְׁמָה שֶׁל הַתּוֹרָה, אֲבָל עֲדִין הֵם כֵּל אֶחָד לְבַד, וְחִסְרַת הַחֲבוּר בִּינֵיהֶם, הֵינּוּ לְלַמַּד אֵת תּוֹרַת הַנִּגְלָה עַל פִּי יְסוּדוֹת הַקְּבֵלָה שֶׁהַתְּגַלֵּה עַל יְדֵי רֶשֶׁב"י, וְחֲבוּר שְׁתֵּי הַתּוֹרוֹת יִהְיֶה לְעֵתִיד לְבֵא עַל יְדֵי מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ הַיּוֹצֵא מְרוּת כְּדַלְעִיל, וְאֵז הַבְּנַת הַתּוֹרָה תִּהְיֶה בְּשִׁלְמוֹת. וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֶהָר חֲדָשׁ (רוּת קד:) שְׁמִגְלַת רוּת הִיא בְּסוּד תּוֹרָה שְׁבִכְתָּב וְתוֹרָה שְׁבָעַל פֶּה שְׁמִתְחַבְּרִים בְּבְחִינַת זְוִיג זְכָר וְנִקְבָּה. וְזֶה מְרַמֵּז עַל חֲבוּר הַנִּגְלָה וְהַנְּסִתֵּר יַחַד שִׁיּוֹצֵא מְזַרְעָה שֶׁל רוּת. וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֶהָר (תְּרוּמָה קעו:) שֶׁהַלּוּמְדִים אֵת הַסוּד בְּפָנֵי עֲצֻמוֹ אֵינָם מְרַגִּישִׁים תַּעֲנוּג, כְּמוֹ הָאוֹכְלִים חֻטָּה לְפָנֵי טְחִינְתָּהּ, וְהַלּוּמְדִים סוּד וּמְבִינִים אֵיךְ מִשֶּׁם מִשְׁתַּלְשֵׁלַת תּוֹרַת הַנִּגְלָה, וְכֵל הַעוֹלָם הַגֶּשְׁמִי, זוֹכִים לְתַעֲנוּג גָּדוֹל בְּלַמּוּד הַתּוֹרָה. וְכֵן מוֹבָא בְּשֵׁם הַגֵּר"א שְׁבַלְמוּד הַנִּגְלָה בְּלִי הַסוּד הַטְּמוּן בָּהּ אֵין תַּעֲנוּג.

מוֹבָא בְּדִרְשׁוֹת חֲתָם סוֹפֵר' (דף תז) **"כִּי תוֹרָה מֵאֲתֵי תִצָּא"**, אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא חֲדוּשׁ תּוֹרָה מֵאֲתֵי תִצָּא. פְּרוּשׁ אוֹתָהּ תּוֹרָה שְׁחֲדָשׁ כֵּל תְּלַמִּיד חֲכָם בְּדוֹרוֹת שְׁעֲבָרוּ הַנִּקְרָאת תּוֹרָה חֲדָשָׁה, הַתּוֹרָה הַהִיא מֵאֲתֵי תִצָּא לְעֵין כֵּל יִשְׁמְעוּ מִפִּי כִּי כֵּל דְּבָרֵי חֲכָמִים קִימִים. וּמְבַאֵר לְדַבְּרֵינוּ כִּינּוֹן שִׁתְּחַבְּרוּ אֵת הַנִּגְלָה לְנִסְתֵּר יְגִלוּ אֵיךְ כֵּל חֲדוּשֵׁי הַתּוֹרָה שֶׁל כֵּל הַדּוֹרוֹת אֲמִתִּיִּים, כִּינּוֹן שֶׁהֵם מְתַאֲיָמִים לְפְנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה.

מוֹבָא בְּשׁו"ע (או"ח תכח) שְׁתַּמִּיד יְחוּל ל"ג בְּעֶמֶר בְּיוֹם שִׁיחוּל פּוּרִים. וּמְבַאֵר לְדַבְּרֵינוּ דְּל"ג בְּעֶמֶר מְגַלֵּה אֵת סוּדוֹת

התורה, דרך רש"י שהוא בסוד משה, כמו בפורים שנקנס יין יצא סוד לגלות את סודות התורה, וכשם שרואים בפורים שזכו לקבל את התורה מאהבה עם תענוג, בזכות היין שמגלה את הסוד בתוך הפשט, כך בל"ג בעומר שהוא בחינת פורים זוכים לתענוג בלמוד התורה בזכות הסוד.

מצינו בזהר חדש (תיקונים ככד): שפירת הבינה שנקראת ים החכמה העליונה, משפיעה השפעתה בבחינת גלים. וכן מובא בלק"ת להאריז"ל (תהילים) **"בשוא גליו אתה תשבחם, דע כי כל מציאות גלים אלו הם כלם בסוד השערות, ואלו השערות נעשים גלים**. רואים שגלי הים מסמלים את השפעת הים כמו שערות שמשפיעות את השפעת האדם. לפי זה נראה לבאר את ענין הל"ג – ג'ל שמגלה את סודות התורה. דמובא בלק"ת (עקב יז) **ש"ש משה הוא מבחינת מקור החכמה, "כי מן המים משיתהו" בבחינת ים חכמה עליונה**. רואים ש"משה נמשך מהים שלמעלה. וכן רש"י שהיה ניצוץ משה היה בבחינת גל שנמשך מים החכמה העליונה **"מן המים משיתהו"**. וכן מצינו בזהר (נשא ככד): **ספר הזהר מן זוהרא דאמא עלאה**. רואים שספר הזהר הוא אור של ספירת הבינה שנקראת אמא עלאה.

מובא ב'שער הפננות' להאריז"ל (ספירת העומר ח"ב קצ) **ובבוא יום ל"ג לעמר אז נתגלה קטנות ב' של אמא שהוא שם אכדט"ם אשר באמא והנה הוא חלוף שם אלהים אשר הוא בחינת רחמים בסוד אלהים חיים**. רואים שבל"ג בעומר יש השפעה מאמא להמתיק את הדינים. ומבאר שם את סוד המתקת האמא ביום זה, שהאותיות הפנימיות של שם **אלהים**, שהן האותיות **לה"י** מתחלפות לאותיות **כד"ט**. כ' לפני ל', וד' לפני ה', וט' לפני י', בגימטריא **ל"ג**, וביחד עם הא' והמ', זה **א"ם ג"ל**. ושמות אלו מתגלים בל"ג בעומר דרך האמא להמתיק את הדינים. והם בסוד הגל שהפריד בין יעקב ללבן היה בסוד תורה. וכן מרמז הא"ם ג"ל על ספירת הבינה שנקראת **א"ם** שמשפיעה את התורה דרך בחינת **ג"ל**, שהוא רש"י. וכן מובא בספר 'עטרת ישועה' (פ' במדבר) **של"ג עמר** בגימטריא **גשם**. והשפעת הגשם באה מים החכמה העליונה מהמים העליונים, כמובא בגמ' (תענית י.). וכן מצינו בזהר (אחרי נט): שהיו באים לרבי שמעון כשהעולם היה זקוק לגשם.

כתוב (תהילים צג, א ואלך) **"הוי"ה מלך גאות לבש וגו' נכון כסאן מאז מעולם אתה: נשאו נהרות ה' נשאו נהרות קולם ישאו נהרות דכים: מקלות מים רבים אדירים משברי ים אדיר במרום ה': עדתיך נאמנו מאד וגו'".** וב'מצודת ציון' שם **"משברי ים", הם גלי הים**. וכן הכתוב **"הוי"ה מלך גאות לבש"** ר"ת **גל"ם**. רואים שהשפעת התורה בבחינת **עדות** שמגלה את הנסתר שבתורה, היא בבחינת גלים. וכשם שהגלים יוצאים מן הים ואחר כך חוזרים לים, כך האדם שזוכה לגלי החכמה שלמעלה, צריך ללמד ולשלח תורתו חזרה לים שלמעלה, דלאחר האיתערוותא דלעילא צריך איתערוותא דלתתא להעלות את התורה חזרה למעלה. כפי שמצינו בזהר (תיקונים סא): וכן מצינו בזהר (תיקונים מז).

"אדירים משברי ים", אלו טעמי התורה שנאמר בהם "כל משברין וגלין עלי עברו". וכן מובא בספר 'מחמדי ארץ' ש"משברי" אותיות **מרש"ב**, ומבאר לדברינו דהשפעת הגלים מים החכמה העליונה היא השפעת רש"ב". וכן מובא ב'שער הפננות' להאריז"ל (קבלת שבת) שהכתוב **"אדירים משברי ים ר"ת אמ"י**. וכן רואים בגשמיות באזור מירון שמגדלים שם עצי זית רבים, ושמן מסמל חכמה. וכן שמעתי מהרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א **שהר מירון בגימטריא רש"ב"י**. וכן **ל"ג י"ח** הן האותיות שקודם השם **אכדט"ם**, חוץ מהאות א' שאין אות לפניו, דאותיות **ל"ג י"ח** מרמזות על **ל"ג בעמר שחל ב"ח באיר**. וכן **ל"ג י"ח** הן אותיות **גלגל** המרמז על תגלחת השערות ביום זה.

נראה דשרש תבת תגלחת היא **גל ח**, היינו גל שבא מהאמא שהיא בחינת ח', לרמז שתגלחת מסירה את החיצונים משערות הראש, והאדם זוכה להתחבר דרך השערות לגלי החכמה מאמא, שבאים מ"השמן הטוב על הראש", ומתחברים לאדם דרך שערות ראשו, כפי שבארנו במאמר 'חשמל נדרים' **ששער** הוא מלשון **שער** ופתח לקבל את השפעות החכמה לאדם. וכפי שהבאנו שם מהרבנו בח"י (במדבר ו, ג), לגבי נזיר. ולכן יום **ל"ג בעמר** הוא יום תגלחת, דיום זה הוא יום מסגל להתחבר לגלי החכמה שבאים מהאמא. ולכן אותיות **גלג"ח** סמוכות לאותיות שם **אכדט"ם**, דשם זה מסמל את הגלים שבאים מאמא כדלעיל. וכן מובא בספר 'עטרת ישועה' (מועדים) שהפסוק **ל"ג** בפרשת תזריע הוא **"והתגלח" עם ג'** גדולה לרמז שבג' ג' מתגלחים ביום הל"ג. ומבאר לדברינו דבארנו במאמר 'חשמל נגעים' שהמצורע צריך להתגלח בגלל אחיזת החיצונים בשערות שלו, ולכן הוא נטהר ביום **השמיני** עם **"ל"ג שמן"**, לרמז שהוא חוזר להתחבר לאמא שהיא בבחינת שמן ושמיני כשנטהר דרך בחינת **"ל"ג"** המרמז על הגל. וזה הסוד של תגלחת **ל"ג בעמר**. ונראה דזה גופא הטעם שראש נקרא **גלגלת** לרמז שהראש מקבל את השפעת הגלים.

מובא בספר 'הלכות ארץ ישראל' מתקופת הגאונים, שיום פטירת יהושע בן נון הוא **ל"ג בעמר**. ורואים קשר בין יום **ל"ג בעמר**, ליהושע בן נון שהיה משפיע את התורה לישראל ממה שלמד ממשה רבנו. וכן מובא ב'מגלה עמקות' (ואתחנן יב) שיהושע זכה לגלוי שער הנז'ן של הבינה, לכן הוא נקרא בן נון. ורואים קשר בין יהושע לבינה. וכן מצינו במדרש (ילקוט דניאל תתרט) **"יהב חקמתא לחפימין" זה משה רבנו, "ומנדעא לידעי בינה" זה יהושע בן נון**. וכן הכתוב (דברים א, לח) **"יהושע בן נון העמד" ר"ת בינ"ה**. וכן מצינו בגמ' (עירובין סג:) שיהושע **לן בגלגל בעמקה של הלכה**. ורואים שזכו לזה בגלגל המרמזת על בחינת **ג"ל**. וכן אומרים בסליחות **טהר טמאתנו ולמאור תורתך עינינו גל**. ענינו **כשענית ליהושע בגלגל**. ורואים שגלגל מרמזת על גלוי סודות התורה בבחינת גל. וכן מצינו בזהר (השמטות רג.) **"כל הנפש הבאה ליעקב וכו' כל נפש ששים ושש" "ששים ושש" הם ששים מסכתות וששה סדרי משנה**, רואים שהמספר ששים ושש כמנין **גלגל**, קשור עם התורה.

מְצִינּוּ בַמְדָרָשׁ (במדבר ב ג) **"הַבְּיָאֵנִי אֶל בַּיִת הַיְיִן וְדַגְלוּ עֲלַי אַהֲבָה"** זֶה סִינֵי בְשָׁעָה שֶׁנִּגְלָה הַקִּבְ"ה עַל הַר סִינֵי יָרְדוּ עִמּוֹ כ"ב רִבְבוֹת שֶׁל מַלְאָכִים. וְהָיוּ פְּלֶן עֲשׂוּיִם דְּגָלִים דְּגָלִים, הַתְּחִילוּ מִתְאַוּיִם לְדְגָלִים. נִרְאָה דְדַגְלָה הוּא ד' גַּל, הַמְרַמֵּז עַל הַשְּׁפָעַת הַגָּלִים מֵהָאֵמָּה שֶׁהִיא בְּסוּד הָאוֹת ד', דְּבִסִּינֵי הַקִּבְ"ה הַשְּׁפִיעַ אֶת הַשְּׁפָעַת הַתּוֹרָה דֶּרֶךְ הַגָּלִים.

מְצִינּוּ בַזְהַר (בראשית מ:) שְׁאֲנִיָּה מְסַמְלֵת אֶת הַשְּׁפָעַת הַיָּם. וְכֵן מְצִינּוּ בַזְהַר (ויחי רמב.) שֶׁהַפְּתוּב **"לְחוֹף אֲנִיֹת"** מְרַמֵּז עַל הַשְּׂכָר שֶׁיְהִיָּה בְעוֹלָם הַבָּא, שֶׁהוּא הַשְּׂכָר שֶׁבָּא מֵהַבִּינָה, נִרְאָה דְלִכְּוֹן **אֲנִיָּה** בְּגִימַטְרִיא **ב' פְּעָמִים גַּל**, דֶּה־שְׁפָעַת הַיָּם, נַעֲשִׂית דֶּרֶךְ בַּחֲנִינָה גַּל. וְכֵן פְּסוּקִים אֵלוּ הַמְרַמֵּזִים עַל הַשְּׁפָעַת הַחֲכָמָה, הֵם ס"ת **אֲנִיָּה**. (איוב כח) **"וְהַחֲכָמָה מֵאִין תְּבוּא וְאִי זֶה מְקוֹם בִּינָה"**, (ישעי' ב, ג) **"כִּי מְצִינּוּ תַצֵּא תוֹרָה"**. וְכֵן הַפְּתוּב (ירמ' נא) **"הַיָּם בְּהַמּוֹן גְּלִיר"** בְּגִימַטְרִיא **רז**. וְכֵן מוּבָא בְּפִרְע"ח לְהָאֲרִיז"ל (הַקְדִּישִׁים ע' קלב) שֶׁהָאוֹתִיּוֹת הַבָּאוֹת אַחֲרֵי שֵׁם **אֶהְ"ה** הַמְסַמֵּל אֶת אֵמָּה הֵן **בּוֹכ"ו**, דְּשֵׁם בּוֹכ"ו מְרַמֵּז עַל הַשְּׁפָעַת אֵמָּה דֶּרֶךְ שֵׁם **אֶהְ"ה**. נִרְאָה דְלִכְּוֹן **בּוֹכ"ו** בְּגִימַטְרִיא **גַּל** לְרַמֵּז שֶׁהָאֵמָּה שֶׁהִיא בַּחֲנִינָה יָם מִשְׁפִּיעָה דֶּרֶךְ בַּחֲנִינָה גַּל.

מְצִינּוּ בְּגַמ' (ב"ק מא:) שְׁחִדוּשֵׁי תוֹרָה נִמְשָׁלִים לְצִיד שְׁשׂוּלָה דְגָיִם מִן הַיָּם. וְכֵן בְּקִינּוֹת לַתְּשַׁעָה בָּאָב נֶאֱמַר תוֹרָה תוֹרָה חֲגִרֵי שֶׁק וְהַתְּפָלְשֵׁי בְּאִפְרִים, עַל תּוֹפְשֵׁי מְשׁוֹטֵיךְ וּפּוֹרְשֵׁי מַכְמוֹרִים, מְלַחֵךְ וְחוֹבְלֵיךְ בְּמִים אֲדִירִים. רואים שְׁלוֹמְדֵי הַתּוֹרָה הֵם בְּבַחֲנִינָה מְלַחִים הַמְנַהִיגִים אֲנִיּוֹת, וּבְבַחֲנִינָה דְגָיִם שְׁפוֹרְשִׁים מַכְמוֹרוֹת. נִרְאָה דְכָשֵׁם שֶׁהֵם מִשְׁפִּיעַ הַשְּׁפָעוּתִי דֶּרֶךְ הַגָּלִים, כֵּן הוּא מִשְׁפִּיעַ אֶת הַדְּגָיִם דֶּרֶךְ חוּטֵי הַדְּגָיִם. דְרַשְׁתוֹת הַדְּגָיִם וְהַחֲכוֹת עֲשׂוּיוֹת מְחוּטִים הַמְרַמֵּזִים עַל הַחוּטִים הַנִּמְשָׁכִים מֵהַשְּׂמִינִי. וְכֵן **חִפָּה** בְּגִימַטְרִיא **גַּל**.

כְּתוּב (בראשית מו, טו) **"אֵלֶּה בְּנֵי לָאָה אֲשֶׁר יָלְדָה לְיַעֲקֹב בְּפָדוֹן אָרֶם וְאֵת דִּינָה בִתּוֹ כֹּל נֶפֶשׁ בְּנָיו וּבְנוֹתָיו שְׁלֹשִׁים וְשֹׁלֶשׁ"** נִרְאָה דְלִכְּוֹן לָאָה הַבִּיָּאָה לְעוֹלָם שְׁלֹשִׁים וְשֹׁלֶשׁ נִפְשׁוֹת כִּמְנַן **ג"ל**, דְּלָאָה קְשׁוּרָה לְעוֹלָם הַבִּינָה כְּמוּבָא ב'שְׁעַר מֵאֲמָרֵי רַשְׁב"י לְהָאֲרִיז"ל (ע' קעב), לִכְּוֹן הִיא מִשְׁפִּיעָה לְעוֹלָם בְּמַסְפֵּר **ג"ל** נִפְשׁוֹת, וְכֵן מְצִינּוּ עַל דּוֹד הַמְלַךְ מִזְרַעָה שֶׁל לָאָה (מלכים א, ב) **"וּבִירוּשָׁלַיִם מְלַךְ שְׁלֹשִׁים וְשֹׁלֶשׁ שָׁנִים"** כִּמְנַן **ג"ל**. וְדוֹד קְשׁוּר עִם הַשְּׁפָעַת הַתּוֹרָה לַעֲתִיד לְבֹא שֶׁהִיא בְּבַחֲנִינָה גַּל כְּדַלְעִיל.

מְצִינּוּ בַזְהַר (הַקְדָּמָה א:) סוּד זֶה לֹא נִגְלָה, חוּץ מִיּוֹם אֶחָד שֶׁהִיִּיתִי עַל שְׁפַת הַיָּם, וּבָא אֲלֵיהוּ וְאָמַר לִי רַבִּי יַדְעָתָּ מָה הוּא **"מִי בָרָא אֶלֶּה"** וְכו', אָמַר לִי רַבִּי דְבַר סְתוּם הִנֵּה לְפָנַי הַקִּבְ"ה וְגִלָּה בִּישִׁיבָה עֲלִיּוֹנָה וְכו'. נִרְאָה דְלִכְּוֹן שְׁפַת הַיָּם הוּא מְקוֹם מְסַגֵּל לְגִלּוֹי סוּדוֹת הַתּוֹרָה דְמְקוֹם הַגָּלִים הַגְּשָׁמִיִּים מְסַגֵּל לְהַשִּׁיג אֶת הַגָּלִים הָרוּחָנִיִּים שֶׁמְגַלִּים אֶת סוּדוֹת הַתּוֹרָה שֶׁבָּאִים מִיָּם הַחֲכָמָה הַעֲלִיּוֹנָה. וְלִכְּוֹן אוֹמַר רַבִּי שֶׁמְעוֹן שְׁסוּד זֶה נִגְלָה לוֹ רַק עַל שְׁפַת הַיָּם, דְסוּד זֶה הוּא עַל הָאֵמָּה שֶׁנִּקְרָאת **"מִי"** שֶׁהִיא אוֹתִיּוֹת יָם, שֶׁמִּשְׁפִּיעָה לַתְּפָאֶרֶת שֶׁנִּקְרָא **"אֶלֶּה"**, וְשִׁנְיָהֶם יַחַד הֵם אוֹתִיּוֹת **אֱלֹהִים**, כְּפִי שֶׁמְבָאָר שֵׁם הַזְהַר. וְזֶה אוֹתוֹ סוּד שֶׁל שֵׁם **א"ם ג"ל** שֶׁהוּא חֲלוּף שֵׁם **אֱלֹהִים**, כְּפִי שֶׁהִבְאֵנוּ לְעִיל מֵהָאֲרִיז"ל, וּבִאֲרָנוּ

שֶׁהָא"ם מִשְׁפִּיעָה אֶת הַגַּל. וְכֵן **"אֶלֶּה"** מְרַמֵּז עַל הַגַּל, דְּגַל עִם הָאוֹתִיּוֹת וְהַפּוֹלֵל בְּגִימַטְרִיא **אֶלֶּה**. וְעַל הַסוּד הַזֶּה מוּבָאֵת שֵׁם בַּזְהַר הַלְשׁוֹן: **אֶתָּא רַבִּי אֶלְעָזָר וְכִלְהוּ חֲבֵרְיָא וְאִשְׁתַּחֲוּוּ קָמֵיהּ, בְּכוּ וְאָמְרוּ אֲלֵמָּלָא לֹא אֲתִינָא לְעֵלְמָא אֲלָא לְמַשְׁמַע דָּא דִּי**.

וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'מַחְמַדֵי אֶרֶץ' שֵׁשׁ אֱלֹהִים מְסַמֵּל אֶת הַשְּׁפָעַת אֵמָּה, דְאוֹתִיּוֹת **א"ם** מְסַמְלֵת אֶת אֵמָּה, וְאוֹתִיּוֹת **לה"י** ר"ת לְדָה הַרְיוֹן יְנִיקָה, הַמְסַמְלִים אֶת הַשְּׁפָעַת אֵמָּה. וּבִיתֵר בְּאוּר נִרְאָה לְבָאָר מְדוּעַ הַשְּׁפָעַת הַגָּלִים מֵהָאֵמָּה מִתְקַשְׂרֵת עִם שֵׁם אֱלֹהִים הַמְסַמֵּל אֶת מִדַּת הַדִּין, דְאֵמָּה הִיא שְׂרַשׁ קוֹ הַגְּבוּרָה וּמִינָה דִּינִין מִתְעַרְוּ כְּמוּבָא בַזְהַר (אַחֲרֵי סה.) לִכְּוֹן **"מִי בָרָא אֶלֶּה"** וְא"ם **ג"ל** הַמְסַמְלִים אֶת הַשְּׁפָעַת אֵמָּה מִתְקַשְׂרִים עִם שֵׁם אֱלֹהִים. וְכֵן הַתּוֹכַחָה כְּתוּבָה בַתּוֹרָה בְּפִרְשֵׁת בַּחֲקִיתִי, וּבְפִרְשֵׁת כִּי תְבֹא, שֶׁהֵן הַפְּרִשְׁיוֹת הַגַּל וְהֵן שְׁבַתוֹרָה, דְעַנְיֵן הַתּוֹכַחָה וְהַקְלָלוֹת בָּא מִצַּד הַדִּין. וְכִיּוֹן שֶׁשְׂרַשׁ הַדִּין בָּא מֵהַגַּל הַנִּמְשָׁךְ מֵהַנ' שְׁעָרֵי בִינָה, לִכְּוֹן זֶה נִכְתָּב בְּפִרְשָׁה הַגַּל. וּבְפִרְשָׁה הַנ'.

וְכֵן מְצִינּוּ בְּגַמ' (סוּכָה מה:) **אָמַר רַבִּי חֲזַקְיָה, אָמַר רַבִּי יִרְמְיָה מְשׁוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, יְכוּל אֲנִי לְפָטֵר אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ מִן הַדִּין מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָאתִי וְעַד עַכְשָׁיו. וְאֲלֵמָּלִי אֶלְעָזָר בְּנֵי עַמִּי, מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם וְעַד עַכְשָׁיו. וְאֲלֵמָּלִי יוֹתָם בֶּן עֲזִיָּהוּ עַמְנוּ, מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם וְעַד סוּפּוֹ. וּמְבָאָר לְדְבָרֵינוּ כִּיּוֹן שֵׁישׁ לְרַשְׁב"י חֲבוּר לְאֵמָּה עֲלָאָה שְׁמַמְנָה שְׂרַשׁ הַדִּינִים, הוּא יְכוּל לְהַמְתִּיק אֶת הַדִּינִים בְּשִׂרְשָׁם, שֵׁשׁ הֵם רַחֲמִים גְּמוּרִים. וּמְרַמֵּז בְּזִמְר 'וְאִמְרַתֶּם כֹּה לַחִי', צִדִּיק יְסוּד הָעוֹלָם, גִּלָּה מְדַרְשׁ הַנְּעֵלָם, יְכוּל לְפָטֹר הָעוֹלָם, אֲדוּנָנוּ בֶּר יוֹחָאִי. הֵיִינוּ כִּיּוֹן שְׂרַבִּי שֶׁמְעוֹן הוּא יְסוּד שֶׁמִּתְחַבֵּר לְאֵמָּה לְגַלוֹת מְדַרְשׁ הַנְּעֵלָם, לִכְּוֹן יְכוּל לְפָטֹר הָעוֹלָם.**

וְכֵן רואים בְּמִזְמוֹר 'לְמִנְצַח בְּנִינּוֹת' שֵׁישׁ בּו מ"ט תְּבוֹת כְּנָגֵד יְמֵי הַעֶמֶר, יוֹם ל"ג בְּעֶמֶר הוּא כְּנָגֵד תְּבוֹת אֱלֹהִים. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' שְׁמוּאֵל אֲנָגֵל שְׁלִיט"א שְׁבַתוֹת אֲנָא בְּכַח יוֹם ל"ג בְּעֶמֶר הוּא כְּנָגֵד תְּבוֹת נֶהַל שֶׁהִיא בְּגִימַטְרִיא **אֱלֹהִים**. וְכֵן הַחֲסָדִים וּגְבוּרוֹת שֶׁל יוֹם זֶה שְׁנִדְחִים לְהוֹד שְׁבַהוּד מְרַמֵּזִים עַל מִדַּת הַדִּין, דְהוּד הוּא דִּין. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'מַחְמַדֵי אֶרֶץ' שֶׁהוּד מְרַמֵּז עַל סוּדוֹת הַתּוֹרָה, כְּמוּבָא ב'בַּעַל הַטּוֹרִים' (במדבר כז, כ) **"מֵהוֹדֵךְ בְּגִימַטְרִיא הַסוּד**. לּוֹמַר לָךְ שְׁמַסֵּר לוֹ סוּד הַמְרַכְבָּה וּמַעֲשֵׂה בְרָאשִׁית.

מְצִינּוּ בְּגַמ' (יבמות קכא.) תְּנִיָּא א"ר גְּמִלְיָאֵל פְּעַם אַחַת הִיִּיתִי מְהַלֵּךְ בְּסַפִּינָה וְרֵאִיתִי סַפִּינָה אַחַת שֶׁנִּשְׁבְּרָה, וְהִיִּיתִי מְצַטְעָר עַל תְּלַמִּיד חָכֵם שֶׁבָּה וּמְנוּ רַבִּי עֲקִיבָא, וְכִשְׁעֵלִיתִי בַּיָּבֵשָׁה בָּא וַיֵּשֶׁב וְדָן לְפָנַי בְּהַלְכָּה, אִמְרַתִּי לוֹ בְּנֵי מִי הַעֲלַךְ אָמַר לִי דָף שֶׁל סַפִּינָה נִזְדַּמְּן לִי וְכֹל גַּל וְגַל שֶׁבָּא עָלַי נַעֲנַעְתִּי לוֹ רֵאשִׁי. נִרְאָה דְלִכְּוֹן הוּא נִצַּל עַל יְדֵי דָף שֶׁל סַפִּינָה לְרַמֵּז שֵׁישׁ לוֹ חֲבוּר לֵיָם דֶּרֶךְ בַּחֲנִינָה הַסַּפִּינָה הַמִּתְחַבְּרֵת לֵיָם. וְכֵן מוּבָא בְּשֵׁם הַמְהַר"ם שְׁפִירָא מְלוּבְלִין שְׁדָף שֶׁל סַפִּינָה מְרַמֵּז עַל דְּפִי הַגַּמ'. וּמְבָאָר לְדְבָרֵינוּ דְחֲבוּרוֹ שֶׁל ר' עֲקִיבָא לְבִינָה הִנֵּה דֶּרֶךְ הַתּוֹרָה. וְכִפִּי שֶׁהִבְאֵנוּ בְּמֵאֲמָר 'חֲשַׁמֵּל סֵלֶם' שֶׁר' עֲקִיבָא זָכָה לְשַׁעַר הַנּוֹן שֶׁל הַבִּינָה בְּחִיּוֹ, וְזֶה שְׁאֲמַר ר' עֲקִיבָא שֶׁעַל כָּל גַּל וְגַל נַעֲנַע

בראשו, דכל חזיו היה קשור לגלים אלו ומנגע להם ראשו, לכן זכה לנצל.

מובא בספרי ה'בן איש חי' שגל הוא בחינת יסוד נוקבא, כמו שכתוב (שה"ש ד, יב) **"גן נעול אחתי כלה גל נעול מעין חתום**, ומבאר לדברינו דים הוא בחינת אמא, וגלי הים שמסמלים את השפעת הים הם בחינת היסוד דאמא, שממש היא משפיעה את השפעת הלידה, ואת השפעת החלב שבא מהדם שביסוד שנועך ונעשה חלב.

מצינו במדרש (אוצר המדרשים ע' שד, ד"ה מנין שכל) **לשון ופה נמשלו בים ובגליו, כשם שהים, גל שבו מתגבר ועולה, כך הפה לשון שבו מתגבר ועולה, כשם שגל הים מצפצף, כך לשון הפה מצפצף, כשם שגל הים ממונו כך לשונו של אדם מתיראין ממנו**. רואים שפה ולשון נמשלו לים וגליו. נראה דכשם שהפה והלשון מגלים את פנימיות האדם על ידי הדבור, כך בעולם, הים וגליו, מגלים את פנימיות החכמה העליונה. וכן בתפלת "נשמת" נאמר **ולשונונו רנה כהמון גליו**.

מובא בשער הפסוקים 'להאריך' ל (וירא ע' נא) שכשם שיש זיוג בין זכר ונקבה, יש זיוג מיניה וביה בתוך הזכר ובתוך הנקבה, להוליד את המיין דכורין אצל הזכר, ולהוליד את המיין נוקבין אצל הנקבה. וזווג זה הוא משל לזווג אבא ואמא בסוד מח החכמה שמתפשט עד החיך, שמתדוג עם מח הבינה שמתפשט עד הגרון, והלשון היא בחינת היסוד של אבא ושל אמא שמוזגים. ולפי זה נראה לבאר את סוד הגלים, דפה מסמל את ים החכמה ששם יש זיוג תמידי של אבא ואמא בלי הפסק, וההשפעה יוצאת מהיסוד דאמא שהוא בחינת לשון, וכיון שגלי הים הם בחינת הלשון, הרי הם בחינת היסוד דאמא, שמשפיע את שפע הים.

ונראה דגלי הים הנמצאים בלב ים מסמלים את היסוד שמוזג את החכמה ובינה. והגלים המתחברים ליבשה מסמלים את ההשפעה שיוצאת מהיסוד דאמא, בבחינת לידה וחלב לעולמות שתחתיה.

נראה דלכן יש לילודת זכר **"גל ימי טהרה דם טהר**, ופעמים **"גל לילודת נקבה**, (ע' ריש תזריע). דילודת מתקשרת ליסוד נוקבא בזמן הלדה כדבארנו במאמר 'חשמל חטא', והתקשרות זו משפיעה עליה את בחינת הגל, גל ימי טהרה. ובחינה זו מתגלה בדם היסוד של האשה שנהיה דם טהור. וכן **"גלים מרמזים בכתוב** (ויקרא יב, ד) **וישליש יום ושלשת ימים תשב בדמי טהרה בכל קדש לא תגע** בדלוג הפוך של ז' אותיות.

מובא בזמר 'בר יוחאי' **במערות צורים שעמדת, שם קנית הודך והדך**. רואים שבזכות המערה רשב"י זכה לסודות התורה, כפי שהבאנו לעיל מ'בעל הטורים' שהודך מסמל את תורת הסוד. ומובא בספר 'באורי אגדות אפיקי ים' (ב"ב נח). בשם הגר"א שכשם שהר מסמל את יסוד הזכר, כך מערה מסמלת את יסוד

הנקבה, **מערה מלשון ערוה**. ומבאר לדברינו כיון שרשב"י קבל את סודות התורה מיסוד אמא, היה זה במערה המסמלת את יסוד אמא. וכן מובא ב'ערוך השלחן' (תצ"ג, ז) שרשב"י יצא מהמערה ביום **"ל"ג בעמר**. יוצא שביום הזה היה **גלוי** המערה ויצאת הסודות מיסוד אמא החוצה לעולם. וכן מובא בספר 'לבנת הספיר' מבנו של ר"י החסיד (פ' בראשית) שרשב"י הסתתר באותה מערה בה ה' התגלה למשה ולאליהו הנביא. ומצינו בגמ' (פסחים נד.) **עשרה דברים נבראו בערב שבת בין השמשות, וכו', ומערה שעמד בה משה ואליהו**. רואים שמערת רשב"י היתה מקום גבה מאד. וכן המלאך **מטטרון** שהוא בחינת רשב"י ומשה כדלעיל, בגימטריא **מערה**. וכפי שבארנו במאמר 'חשמל יצירת' שמלאך מטטרון הוא בחינת תפארת המתחברת לאמא עלאה. וכן מובא בספר 'מחמדי ארץ' **שמערה** ר"ת משה עקיבא רשב"י האר"י, דרכם השתלשלה תורת הסוד לעולם.

וכן מעשה לוט עם בנותיו שממנו יצא מלך המשיח שמגלה את סודות התורה, היה במערה, כמו שכתוב (בראשית יט, ל) **"ויצל לוט מצוער וישב בהר ושתי בנותיו עמו כי ירא לשבת בצוער וישב במערה הוא ושתי בנותיו"**. וכן במעשה בעז ורות שהיה המשך המעשה של לוט עם בנותיו להוליד את המשיח, מובא בספר 'גלגל החיים' מהרה"ג ר' יוסף הכהן שליט"א שהכתוב (רות ג' ז) **"ויבא לשכב בקצה הערמה"**, אותיות המערה.

וכן סגית רשב"י במערה שבה זכה לגלוי סודות התורה היא במסכת **שבת, דף ל"ג**, לרמז שבחינת **שבת** ובחינת **גל** מגלות את סודות התורה, דמצינו בזהר (נשא קמ"ד): **רבי יהודה קארי ליה לר' שמעון שבת דכלהו שיתא יומי מינה מתברכין**. ורואים שרשב"י הוא בחינת שבת. וכן מובא בספר 'אמונות עתיך' (תש"ס ע' רמה) **שמעון בר יוחאי בגימטריא שבת**. וכן **רבי שמעון בר יוחי בגימטריא רזא דשבת**. ולכן הלכה כרשב"י בכל מסכת שבת, כמובא בגמ' (שבת קנז). ובסוף הסגיא במסכת **שבת, דף ל"ג**, מובא על רבי שמעון, **חזייה ליהודה בן גרים, אמר, עדיין יש לזה בעולם, נתן בו עיניו ועשהו גל של עצמות**. ושוב רואים איך רבי שמעון פעל בכח הגל.

מובא בספר 'גלגל החיים' מהרה"ג ר' יוסף הכהן שליט"א שמובא בסדר הדורות שיהודה בן גרים היה גלגול המצרי שהרג משה, וכיון שרשב"י היה גלגול משה, הוא הרג את יהודה בן גרים, כמו שבגלגול הקודם הוא הרג את המצרי. ונראה להוסיף שלכן רשב"י אמר על יהודה בן גרים כשיצא מהמערה, **עדיין יש לזה בעולם**, כיון שבגלגול הקודם הוא קודם הרג את המצרי, ואחר כך ברח, כך היה צריך להיות כאן, קודם להרג את יהודה בן גרים שהלשין עליו למלכות, ואחר כך לברח, לכן הוא התפלא שעדיין הוא בעולם דלפי הסדר הוא היה צריך למות קודם שברח רבי שמעון למערה. וכשם שמשה הרג את המצרי בשם המפרש, כך רשב"י הרג את יהודה בן גרים בכח הגל הקשור עם שם אלהים כדלעיל.

אודה מאד לכל מי שישלח לי הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים
 ניתן להזמין את המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' [5 כרכים] במחיר 80 ₪ בלבד. נא להשאיר הודעה בתא קולי 0573109982 או בפקס 0737254480. או במייל fish@neto.net.il

